

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 71/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. Z., Ž., zastúpeného advokátom Mgr. P. Š., Česká republika, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 376/2007 zo 17. júna 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2008 (po doplnení 4. decembra 2008, 29. decembra 2008, 7. a 8. januára 2009) doručená sťažnosť Mgr. M. Z., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. P. Š., Česká republika, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 376/2007 zo 17. júna 2008.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Ž., a. s.,... (ďalej len „Žalobca“) sa návrhom zo dňa 26. 1. 2004... domáhala na Okresnom súde v Žiline (ďalej len „Okresný súd“) voči Sťažovateľovi zaplatenia sumy 1.147,- Sk s príslušenstvom (uvedené konanie bolo vedené pod sp. zn. č. 7 C 152/2004).

Okresný súd dňa 27. 6. 2007 vyhlásil v tejto veci rozsudok (ďalej len „prvostupňový rozsudok“), ktorým

1. zaviazal Sťažovateľa zaplatiť Žalobcovi sumu 264,- Sk,
2. zaviazal Sťažovateľa zaplatiť Žalobcovi úrok z omeškania vo výške 12 % zo sumy 645,- Sk od 4. 9. 2003 do 5. 2. 2004 a zo sumy 264,- Sk od 6. 2. 2004 do zaplatenia,
3. vo zvyšku žalobu Žalobcu zamietol, a
4. Sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti prvostupňovému rozsudku podal Sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd v Žiline (ďalej len „Krajský súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 376/2007, rozsudkom zo dňa 17. 6. 2008 (ďalej len „druhostupňový rozsudok“) prvostupňový rozsudok potvrdil.

Druhostupňový rozsudok bol Sťažovateľovi doručený dňa 3. 10. 2008...

Sťažovateľ týmto podáva proti druhostupňovému rozsudku sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy, nakoľko namieta, že druhostupňovým rozsudkom boli porušené jeho základné práva a slobody, a to najmä podľa:

- čl. 46 ods. 1 Ústavy - právo na súdnu ochranu;
- čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení jeho protokolov (ďalej len „Dohovor“) - právo na spravodlivý proces...

Porušenie základných práv a slobôd navrhovateľa spočíva v nesprávnej aplikácii a interpretácii právnych predpisov Krajským súdom (ako aj Okresným súdom) v dôsledku, ktorej Krajský súd vydal druhostupňový rozsudok, ktorý zasiahol do práv a slobôd Sťažovateľa a v riadnom neodôvodnení druhostupňového rozsudku Krajským súdom... Sťažovateľ taktiež namieta, že druhostupňový rozsudok nie je riadne odôvodnený spôsobom stanoveným v § 157 ods. 2 OSP, a to že druhostupňový rozsudok riadne neuvádza,

ako sa vysporiadal s tvrdeniami Sťažovateľa ako odvolateľa...

A) Povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania počas veriteľovho omeškania

Okresný súd v konaní na prvom stupni mal za preukázané, že Sťažovateľ ako odporca sa dňa 27. 1. 2004 dostavil k Žalobcovi a ponúkol mu plnenie vo výške 1.214,- Sk (plnenie, ktorého časť si Žalobca následne v súdnom konaní uplatnil voči Sťažovateľovi), pričom Žalobca toto plnenie odmietol prevziať. Okresný súd na str. 5 ods. 3 prvostupňového rozsudku konštatuje, že dňa 27. 1. 2004 sa Žalobca dostal do omeškania s prevzatím celého ním uplatneného nároku, t. j. že sa dostal do omeškania veriteľa podľa § 522 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Napriek tejto skutočnosti Okresný súd v hrubom rozpore so zákonom zaviazal Sťažovateľa zaplatiť Žalobcovi úrok z omeškania vo výške 12 % zo sumy 645,- Sk od 4. 9. 2003 do 5. 2. 2004 a zo sumy 264,- Sk od 6. 2. 2004 do zaplatenia, t. j. aj za obdobie od 27. 1. 2004, teda aj počas omeškania Žalobcu ako veriteľa.

Ako aj Sťažovateľ uviedol vo svojom odvolaní z 20. 8. 2007 proti prvostupňového rozsudku, omeškanie veriteľa a omeškanie dlžníka sa pojmovovo vylučuje... Je nemysliteľné, že ak veriteľ zmarí splnenie peňažnej povinnosti dlžníka voči veriteľovi, aby mal veriteľ voči dlžníkovi nárok na úroky z omeškania z tejto peňažnej pohľadávky. Z logiky veci, ako i z § 520 Občianskeho zákonníka vyplýva, že dlžník nemôže byť v omeškaní, ak je v omeškaní veriteľ. Navyše ak veriteľ žiada úroky z omeškania za obdobie svojho omeškania, takýto výkon práv je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka...

Pochybenie Krajského súdu spočíva v tom, že neodstránil takéto hrubé porušenie zákona a stotožnil sa s takýmto hrubým porušením zákona, t. j. neodstránil porušenie ústavného práva Sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, a takto sám zasiahol do týchto práv sťažovateľa. Okresný súd a Krajský súd sa teda odchyľili od znenia príslušných ustanovení tak, že zásadne popreli ich účel a význam. Krajský súd navyše v odôvodnení druhostupňového rozsudku sa ani nevysporiadal s tvrdeniami Sťažovateľa v odvolaní (tými, ktoré sú tu vyššie uvedené), a tak riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie.

B) Odlišné právne závery pri rovnakých skutkových zisteniach

Okresný súd dospel k záveru, že Žalobca tým, že dňa 27. 1. 2004 neprevzal Sťažovateľom riadne ponúknuté plnenie, sa dostal do omeškania (veriteľa).

Na druhej strane mal Okresný súd za preukázané, že Sťažovateľ dňa 22. 9. 2003 ponúkol Žalobcovi plnenie vo výške 100,- Sk (nárok vyplývajúci z udalosti, ktorá bola predmetom súdneho konania). Okresný súd však v tomto prípade dospel k záveru, že Žalobca sa do omeškania (vo vzťahu k plneným 100,- Sk) nedostal..., nakoľko Sťažovateľ neponúkol celé plnenie, ale len čiastočné plnenie... Ku dňu 22. 9. 2003, kedy Sťažovateľ ponúkol Žalobcovi plnenie vo výške 100,- Sk, predstavovala práve táto čiastka (100,- Sk) celkovú sumu, ktorá bola voči Sťažovateľovi uplatnená... Z uvedeného vyplýva, že Sťažovateľ dňa 22. 9. 2003 ponúkol Žalobcovi celé ním uplatnené plnenie v časti, ktorá bola dôvodná. Sťažovateľ teda len nesplnil uplatnený nárok vo výške 1.202,- Sk vyplývajúci z údajného zdržania a meškania vlaku (k 22. 9. 2003 bol takto uplatnený). Sťažovateľ navyše ďalej uvádza, že v zmysle § 566 Občianskeho zákonníka bol Žalobca povinný prevziať i čiastočné plnenie, a teda sa v zmysle § 522 Občianskeho zákonníka dostal do omeškania (veriteľa) v tejto časti...

Napriek tomu, že Žalobca dňa 22. 9. 2003 odmietol prevziať plnenie vo výške 100,- Sk, ktoré v tom čase predstavovalo plnenie v plnej výške nároku uplatneného z iného dôvodu než z dôvodu údajného zdržania a meškania vlaku (ktorý bol neskôr Okresným súdom zamietnutý), dospel k právnomu názoru, že Žalobca sa nedostal do omeškania (veriteľa). Na druhej strane, keď Žalobca neprevzal tiež celé plnenie dňa 27. 1. 2004, Okresný súd mal za to, že Žalobca sa dostal do omeškania (veriteľa). Teda v jednom prípade Okresný súd priznal Sťažovateľovi náhradu nákladov, ktoré mu vznikli v dôsledku omeškania Žalobcu a v druhom prípade mu túto náhradu nákladov nepriznal.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že Okresný súd pri skutkovo zhodných resp. podobných prípadoch neodôvodnene aplikoval ustanovenia právnych predpisov rozdielne (a to v rámci jedného rozhodnutia). Takto vyvodené závery sú teda zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Pochybenie Krajského súdu spočíva v tom, že nenapravil v odvolacom konaní vady prvostupňového rozsudku. Krajský súd navyše v odôvodnení druhostupňového rozsudku sa ani nevysporiadal s tvrdeniami Sťažovateľa v odvolaní (tými, ktoré sú tu vyššie uvedené), a tak riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie.

C) Nepriznanie trov konania - neodôvodnenosť druhostupňového rozsudku

Okresný súd nepriznal Sťažovateľovi trovy konania, hoci mal úspech vo veci (77 %) nakoľko si ich Sťažovateľ nepreukázal. Sťažovateľ túto skutočnosť nepopieral, avšak vo svojom odvolaní namietal, že nevedel o tom, že má tieto trovy preukázať a do kedy môže tieto trovy preukázať. Navyše tieto trovy preukázal vo svojom odvolaní a poukázal na ustanovenie § 205a OSP, v zmysle ktorého v druhostupňovom konaní nemožno skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnene pred Okresným súdom, uplatniť len v odvolaní vo veci samej. Avšak rozhodnutie o trovách konania nie je rozhodnutie vo veci samej, a preto mal súd na tieto dôkazy a skutočnosti prihliadnuť, nakoľko v zmysle § 154 OSP je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Krajský súd teda zasiahol do ústavného práva Sťažovateľa na súdnu ochranu spočívajúcu v práve na riadne odôvodnenie rozsudku.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 376/2007 zo 17. júna 2008 porušené bolo, namietaný rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu úhradu trov konania. Okrem toho sťažovateľ žiadal aj o anonymizáciu svojich údajov v publikovaných rozhodnutiach ústavného súdu v danej veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 376/2007-139 zo 17. júna 2008. Svoje námietky sťažovateľ predostrel v troch rovinách. Po prvé namietal nezákonnosť a neodôvodnenosť rozhodnutia krajského súdu z dôvodu, že aj napriek konštatovaniu, že v období od 27. januára 2004 bol veriteľ v omeškaní, zaviazal sťažovateľa ako dlžníka na platenie úrokov z omeškania za obdobie od 4. septembra 2003 do 5. februára 2004, teda aj za obdobie, keď dlžník nie je podľa Občianskeho zákonníka povinný platiť úroky z omeškania. Po druhé namietal skutočnosť, že pri zhodných skutkových zisteniach vyvodil tak okresný súd, ako aj krajský súd rozdielne právne závery týkajúce sa

situácie, za ktorých dochádza k omeškaniu veriteľa a právu dlžníka na náhradu nákladov. Napokon sťažovateľ namietal aj neodôvodnenosť rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov prvostupňového konania.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z obsahu námietok sťažovateľa, príloh sťažnosti, ako aj z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 152/2004. V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že návrhom na vydanie platobného rozkazu sa navrhovateľ na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) voči sťažovateľovi domáhal zaplata sumy 1 147 Sk s príslušenstvom z dôvodu, že 3. septembra 2003 pri kontrole cestovných lístkov vo vlaku na ceste zo Žiliny do Bratislavy bolo zistené, že sťažovateľ si na neplatný preukaz zakúpil zľavnený lístok. Uvedenú sumu si navrhovateľ uplatňoval za porušenie prepravnej zmluvy a následné zdržanie vlaku. O návrhu navrhovateľa rozhodol okresný súd platobným rozkazom sp. zn. 7 Ro 18/2004 z 24. marca 2004 tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 147 Sk s príslušenstvom. Proti platobnému rozkazu však sťažovateľ podal odpor, v dôsledku čoho okresný súd nariadil pojednávanie.

O návrhu navrhovateľa rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 152/2004 z 27. júna 2007 tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 264 Sk a úrok z omeškania 12,5 % zo sumy 645 Sk od 4. septembra 2003 do 5. februára 2004 a zo sumy 264 Sk od 6. februára 2004 do zaplata. Vo zvyšku žalobu zamietol a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom v podstate uviedol totožné argumenty, aké vyplývajú zo sťažnosti podanej ústavnému súdu. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 376/2007-139 zo 17. júna 2008 tak, že prvostupňový rozsudok v odvolaní napadnutej časti, v ktorej okresný súd čiastočne žalobnému návrhu vyhovel, a v časti o trovách prvostupňového konania potvrdil, navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a prvostupňové rozhodnutie v odvolaní nenapadnutej časti, v ktorej okresný súd vo zvyšku žalobu zamietol, ponechal nedotknutý.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva:

„Okresný súd Žilina, rozsudkom č. k. 7 C/152/2004-100 zo dňa 27. júna 2007, zaviazal odporcu k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi sumu Sk 264,- a úrok z omeškania 12,5 % zo sumy Sk 645,- od 4. 9. 2003 do 5. 2. 2004 a zo sumy Sk 264,- od 6. 2. 2004 do zaplattenia. Vo zvyšku žalobu zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok odôvodnil vykonaným dokazovaním, na základe ktorého mal preukázané, že žalobný návrh navrhovateľa je dôvodný len čo do výšky Sk 264,- z uplatnenej sumy Sk 1.147,-, keď navrhovateľovi priznal aj úrok z omeškania 12,5 % zo sumy Sk 645,- od 4. 9. 2003 do 5. 2. 2004 a zo sumy Sk 264,- od 6. 2. 2004 do zaplattenia. Vo zvyšku žalobný návrh ako nedôvodný zamietol. V konaní mal prvostupňový súd preukázané, že odporca použil služby železnice dňa 3. 9. 2003, pričom pri kontrole cestovných dokladov odporca predložil sprievodcovi študentský zľavnený cestovný lístok za polovicu obvyčajného cestovného spolu s neplatným preukazom na zľavu cestovného pre študentov. V takom prípade sa cestovný lístok považuje za neplatný a odporcovi tak vznikla povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úhradu vo výške 100 - násobku cestovného bez príplatkov a zliav v 1. tarifnom pásme, t. j. Sk 700,-, od ktorej však bola odpočítaná navrhovateľom výška cestovného zaplatteného odporcom. Pokiaľ navrhovateľ uplatňoval nárok na zaplattenie poplatku za zdržanie vlaku elektrickej trakcie vo výške Sk 502,- v tejto časti odvolací súd dospel k právnomu záveru, že navrhovateľ relevantným spôsobom nepreukázal, že k zdržaniu vlaku došlo zavinením odporcu. Navrhovateľ nepredložil ani neoznačil dôkazy, ktorými by preukázal základ uplatneného nároku na zaplattenie sumy Sk 502,-, preto v tejto časti súd žalobu zamietol. Keďže súd mal preukázané, že navrhovateľ dňa 27. 1. 2004 neprijal od odporcu riadne ponúknuté plnenie, dostal sa do omeškania. Preto v zmysle § 522 OZ vznikla povinnosť nahradiť odporcovi náklady, ktoré mu vznikli, a to vo výške Sk 381,-, ktoré si odporca započítal na pohľadávku navrhovateľa písomným podaním doručeným navrhovateľovi 5. 2. 2004. Týmto dňom došlo k stretu pohľadávok a k ich zániku do výšky Sk 381,-. Navrhovateľovi tak zostala voči odporcovi pohľadávka do výšky Sk 264,-, na úhradu ktorej prvostupňový súd zaviazal odporcu. Vo zvyšnej časti preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol...

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, dospel k právnomu záveru, ktorý sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, v ktorého rozhodnutí nezistil žiadne pochybenie.

Prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania dôsledne postupoval v súlade s ust. § 132 O. s. p., keď hodnotil všetky dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Aj podľa právneho záveru odvolacieho súdu v konaní bolo nepochybne preukázané, že odporca použil dňa 3. 9. 2003 služby železnice, pričom nemal platný cestovný lístok. Pri kontrole cestovných dokladov totiž odporca predložil sprievodcovi študentský zľavnený cestovný lístok za polovicu obyčajného cestovného v hodnote Sk 121,- spolu s neplatným preukazom na zľavu cestovného pre študentov, ktorý správne bol odporcovi odobratý a cestovný lístok sa v takomto prípade považoval za neplatný. Odporca bol vyzvaný na zaplatenie úhrady v zmysle prepravného poriadku, pretože odporcovi vznikla povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úhradu vo výške 100-násobku cestovného bez príplatkov a zliav v I. tarífnom pásme, t. j. Sk 700,-. Správne od tejto sumy navrhovateľ odpočítal výšku cestovného zaplateného odporcom a požadoval sumu Sk 645,-. Keďže navrhovateľ dňa 27. 1. 2004 neprijal od odporcu riadne ponúknuté plnenie, správne potom prvostupňový súd odpočítal odporcovi náklady vo výške Sk 381,-, ktoré si započítal na pohľadávku navrhovateľa vo výške Sk 645,-, a tak navrhovateľovi zostala voči odporcovi pohľadávka vo výške Sk 264,-, na úhradu ktorej správne prvostupňový súd zaviazal odporcu. Keďže odvolací súd v tomto rozhodnutí nezistil žiadne pochybenie, rozsudok prvostupňového súdu v odvolaní napadnutej časti potvrdil.

Odvolací súd nezistil pochybenie ani v rozhodnutí o trovách prvostupňového konania, ktoré prvostupňový súd odôvodnil ust. § 142 ods. 2 veta prvá v spojení s ust. § 153 ods. 1 O. s. p., keďže odporca bol v konaní úspešný čiastočne. Navrhovateľ pôvodne požadoval zaplatenie sumy Sk 1.147,- a keďže mu bola priznaná suma Sk 264,- navrhovateľ mal v konaní úspech čo do výšky 23 % z predmetu konania a neúspech rovnajúci sa úspechu odporcu vo výške 77 % z predmetu konania. Odporcovi by potom patrilo právo na náhradu 54 % trov. Odporca si uplatnil náhradu trov spočívajúcich v cestovnom, za účasť na pojednávaní dňa 27. 6. 2007 z Bratislavy do Žiliny a späť, pretože miestom výkonu jeho práce je Bratislava a v náhrade ušlej mzdy. No keďže uplatnené trovy nijakým spôsobom nepreukázal, prvostupňovému súdu nezostávalo iné, ako mu náhradu trov konania nepriznať. Ani v tejto časti rozsudku prvostupňového súdu nebolo zistené žiadne

pochybenie. Odvolací súd rozsudok okresného súdu v odvolaní nenapadnutej časti, t. j. v tej časti, v ktorej súd vo zvyšku návrh zamietol, ponechal nedotknutý.“

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

Ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

Pri prerokovaní námietok sťažovateľa o neodôvodnenosti rozhodnutia krajského súdu v časti, ktorou sa odvolací súd zaoberal náhradou trov prvostupňového konania, ústavný súd vychádzal zo svojej judikatúry, podľa ktorej rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05, III. ÚS 315/08).

Ústavný súd zastáva názor, že odvolací súd sťažovateľovi dostatočne vysvetlil, na základe akých zákonných ustanovení (§ 142 ods. 2 a § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a skutkových zistení postupoval okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Krajský súd uviedol, že sťažovateľ mal v rámci prvostupňového konania čiastočný úspech, ale keďže vyčíslené trovy nijakým spôsobom nepreukázal, okresný súd mu ich nepriznal.

Ústavný súd nemá pozíciu opravnej inštalácie voči rozhodnutiam všeobecných súdov a ani nenapráva ich skutkové alebo právne výstupy, ak sa zakladajú na konkrétnych faktoch a sú aj dostatočne odôvodnené. Na základe toho potom ústavný súd hodnotí

napadnuté rozhodnutie krajského súdu v časti, ktorou sa zaoberal náhradou trov prvostupňového konania za ústavne akceptovateľné.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ predostrel námietky, ktoré boli spojené s úvahami, zisteniami a závermi krajského súdu o omeškaní veriteľa, a to jednak pri posúdení podľa názoru sťažovateľa identických zistení rozdielnym spôsobom, ako aj pri priznaní navrhovateľovi (veriteľovi) úrokov z omeškania za obdobie jeho omeškania.

Čo sa týka názoru sťažovateľa, že tak ako okresný súd, aj krajský súd neposúdili zhodne identické skutkové okolnosti týkajúce sa omeškania veriteľa, konkrétne neidentifikovali obdobie od 22. septembra 2003 ako moment, kedy sa navrhovateľ ako veriteľ dostal do omeškania, k tomu ústavný súd uvádza, že nie je jeho povinnosťou reparovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ak ich tieto súdy vedia patričným spôsobom odôvodniť. Krajský súd vychádzajúc z rozhodnutia okresného súdu mal za preukázané, že navrhovateľ sa v tomto období nedostal do omeškania. Nebolo úlohou ústavného súdu zisťovať skutkový stav a ani porovnávať právne názory krajského súdu v sťažovateľom naznačených situáciách. Pre ústavný súd bolo rozhodujúce odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu ako celku, o ktorom je potrebné konštatovať, že dáva zmysel a význam.

Sťažovateľ okrem už uvedeného prejavil nespokojnosť aj s rozhodnutím krajského súdu, ktorý obdobie od 27. januára 2004 posúdil ako omeškanie veriteľa, ale aj napriek tomu priznal navrhovateľovi ako veriteľovi za uvedené obdobie aj úroky z omeškania.

Pri prerokovaní týchto námietok sťažovateľa sa pozornosť ústavného súdu upriamila na samotný predmet sporu – žaloba o zaplatenie sumy 1 147 Sk s príslušenstvom. Krajský súd pritom potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 264 Sk a úrok z omeškania 12,5 % zo sumy 645 Sk od 4. septembra 2003 do 5. februára 2004 a zo sumy 264 Sk od 6. februára 2004 do zaplatenia.

Z uvedeného vyplýva, že za obdobie omeškania veriteľa (od 27. januára 2004 do 5. februára 2004) bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v nepatrnej sume 2,20 Sk. Okrem toho ústavný súd zistil, že za obdobie od 22. septembra 2003, o ktorom sťažovateľ vyslovil názor, že taktiež došlo k omeškaniu veriteľa, do 27. januára 2004 bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť úrok z omeškania v sume približne 28 Sk. Bez toho, aby ústavný súd ďalej hodnotil namietané skutkové a právne výstupy krajského súdu, konštatuje, že hľadanie spravodlivosti vo všeobecnosti by nemalo tkvieť v komplikovanom riešení malicherností. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý vždy poskytuje ochranu základným právam v prípade ich porušenia. Avšak zaviazanie sťažovateľa k plateniu uvedeného úroku sa materiálne nemôže dotknúť žiadneho z ústavne či medzinárodnými zmluvami garantovaných práv. V tejto súvislosti sa javí potreba vytknúť krajskému súdu úročenie dlžnej sumy za čas omeškania veriteľa, pretože v súlade s § 523 Občianskeho zákonníka nie je dlžník za toto obdobie povinný platiť úroky. No aj napriek uvedenému považuje ústavný súd rozhodnutie krajského súdu za ústavne akceptovateľné, pretože ako už uviedol, takýto nedostatok nemôže znamenať porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že neušlo jeho pozornosti, že sťažovateľovi ide v podstate o princíp a preukázanie tvrdených skutočností. Ústavný súd sa však domnieva, že riešenie takýchto malicherných záležitostí neodráža pravý zmysel hľadania spravodlivosti.

S prihliadnutím na prezentovanú odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ako aj s poukazom na prezentované právne názory ústavného súdu vo vzťahu k súdnym sporom označeného charakteru, ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2009